

Arrest

nr. 281 103 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ELSLANDE
Hertjen 152/1
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VAN ELSLANDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 9 oktober 1975 als minderjarige samen met zijn ouders toe op het Belgische grondgebied en was van 6 november 1983 tot en met 26 maart 1998 in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Verzoeker werd op 1 juli 1996 van ambtswege afgevoerd.

Verzoeker liep tijdens zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied verschillende veroordelingen op tussen 1993 en 2010. Er worden in de periode tussen 1994 en 2017 ook meerdere processen-verbaal opgesteld wegens drugshandel en drugsbezit, vernieling, bedreiging, afzetterij, afpersing, vereniging van misdadigers, opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht, oplichting en zware diefstallen.

Verzoeker diende in de loop der jaren twee aanvragen tot herinschrijving en een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker werd op 19 januari 2017 aangetroffen in illegaal verblijf.

De bevoegde gemachtigde nam op 19 januari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en legde een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) met een duur van acht jaar op. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 181 649 van 1 februari 2017. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest nr. 185 146 van 5 april 2017.

Verzoeker diende op 25 september 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19*ter*). De gemachtigde nam op 21 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 225 437 van 30 augustus 2019.

Verzoeker diende op 30 maart 2020 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19*ter*). De gemachtigde nam op 30 april 2020 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 246 580 van 21 december 2020.

Verzoeker diende op 15 januari 2021 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19*ter*) en er werd hem een attest van immatriculatie afgeleverd, dat geldig is tot 15 juli 2021. De gemachtigde nam op 29 januari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 257 211 van 25 juni 2021.

Op 17 januari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in.

Verzoeker diende op 16 februari 2022 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19*ter*). Op 8 maart 2022 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in.

Verzoeker diende op 30 maart 2022 een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19*ter*). Op 5 april 2022 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in.

Verzoeker diende op 18 mei 2022 een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19*ter*). Op 31 mei 2022 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 juni 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten
Naam: Z. (...)
Voornaam: R. (...)
Geboortedatum: (...) 1971
Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, alsook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van voormelde wet gelet betrokkene sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

MOTIVATIE IN FEITE:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 19.01.2017 voor een duur van 8 jaar, hetwelke aan betrokkene op diezelfde dag betekend werd. Betrokkene ging in beroep tegen dit inreisverbod. Dit beroep werd verworpen door de RvV op 05.04.2017 bij arrest 200 084;

Overwegende dat niet kan blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. In deze dient ook worden opgemerkt dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, en dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C- 225/16 van 26.07.2017).

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 18.05.2022. Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 19.01.2017, en het daarmee gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.01.2017 (bijlage 13septies):

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen: Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van minderjarige kinderen in het Rijk. Voor wat het gezins- en familieleven betreft, is er vooreerst geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk. Met zijn meerderjarige zoon, Z. (...) K. (...), dewelke niet bij hem inwoont, kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken. Verder blijkt dat betrokkene op 14.09.2018 een wettelijke samenwoning is aangegaan met referentiepersoon, zijnde S. (...) V. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Noch uit het administratieve dossier noch uit de beroepsprocedure tegen het inreisverbod, die tot het arrest 200 084 dd. 05.04.2017 van de RvV heeft geleid, kan blijken dat er op het moment van het nemen van de beslissingen dd. 19.01.2017 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies) reeds sprake was van een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. De raad wijst er in het arrest dd. 05.04.2017 op dat hij omtrent de vriendin met Belgische nationaliteit, met wie hij plannen had om te gaan samenwonen, niet eens een begin van bewijs bijbracht. Op 14.09.2018 sloten betrokkene en zijn partner een wettelijke samenwoning af. Er dient dus benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Bovendien werd dit gezinsleven reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 21.03.2019 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 225 437 dd. 30.08.2019 alsook in de beslissingen dd. 13.03.2020, 30.04.2020 en 12.05.2020, in de beslissing dd. 29.01.2021 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 257 211 dd. 25.06.2021 en in de beslissingen dd. 13.09.2021 en 08.03.2022. Betrokkene en referentiepersoon konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Uit recente informatie blijkt tot slot dat de relatie tussen beiden een einde heeft genomen, hoe lang dit reeds het geval is is niet duidelijk. De wettelijke samenwoning werd evenwel nog niet stopgezet.

Bovendien geeft een geregistreerd partnerschap niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient immers beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn (voormalige?) partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en een partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit de foto's, getuigenissen en mailverkeer met betrokkenes raadsman uit 2018 ter staving van de duurzaamheid van de relatie tussen hen beiden die in het dossier terug te vinden zijn, kan evenmin een afhankelijkheidsrelatie blijken van referentiepersoon t.o.v. betrokkene of omgekeerd die het nemen van huidige beslissing zou kunnen beletten.

Daarenboven kan het feit dat de betrokkenes (voormalige) partner in België verblijft niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben, voor zover er wel degelijk nog sprake zou zijn van een gezinscel, en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat referentiepersoon alsook andere familieleden in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privé-gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren als deze wel degelijk nog zou worden onderhouden, en, voor zover hij nog contacten heeft met zijn andere familieleden, waaronder zijn meerderjarige zoon, hoe hij contacten met hen onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

“Volgens artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens heeft eenieder wiens rechten en vrijheden geschonden zijn, vermeld in het Europees Verdrag voor een nationale instantie, recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België/Lier. Het zou onmenselijk zijn om verzoeker na zoveel jaren terug te sturen naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft geen, dan wel nauwelijks banden met Marokko. Verzoeker spreekt Nederlands en Frans en spreekt de Marokkaanse talen zoals Arabisch en Berbers niet.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 42, 43 en 62, §2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het recht op eerbiediging van het privéleven en gezinsleven (artikel 8 EVRM) betreft een Europees mensenrecht. Deze is geschonden.

De staatssecretaris voor migratie en asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft artikel 62 van de wet van 5 december 1980 en de artikelen en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motivering van administratieve handelingen geschonden.

Verzoeker heeft in eerdere procedures voldoende stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hij al 7 à 8 jaar een relatie heeft met mevrouw S. (...) V. (...). Er is dus wel degelijk een begin van bewijs aanwezig inzake de relatie. De Dienst Vreemdelingenzaken moet het administratieve dossier dan maar nakijken, want daarin zitten foto's die een relatie van meer dan 7 jaar aantonen. Dit is volgens verzoeker niet gebeurd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven. Dit is niet gebeurd.

Verzoeker heeft dus zoals eerder gezegd reeds 7 à 8 jaar een relatie met mevrouw S. (...) V. (...). Zij wonen wettelijk samen. Er werd een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 14/09/2018 te (...). De relatie werd niet beëindigd. Verzoeker en mevrouw S. (...) wonen nog steeds samen op het adres te (...) en zij hebben nog steeds een relatie.

In de bestreden beslissing wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte voorgehouden dat noch uit het administratieve dossier, noch uit de beroepsprocedure tegen het inreisverbod, kan blijken dat er op het moment van het nemen van de beslissingen dd. 19/01/2017, reeds sprake was van een relatie tussen verzoeker en referentiepersoon, zijnde mevrouw S. (...) V. (...). Er zou niet eens volgens het arrest van de raad voor vreemdelingenbetwistingen dd. 5/04/2017 een begin van bewijs zijn bijgebracht.

Het klopt dat verzoeker en V. (...) S. (...) op 14/09/2018 een wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Maar het is niet correct dat hun gezinsleven is ontstaan op het moment dat verzoeker reeds onder inreisverbod stond. Verzoeker verbleef helemaal niet onregelmatig in België. Zoals reeds uiteengezet in de feiten hebben verzoeker en V. (...) S. (...) voordien een aanvraag gedaan om te huwen, dewelke als positief werd aanvaard. Uiteindelijk hebben zij beslist om niet te huwen, maar

wettelijk samen te wonen. Deze aanvragen tot wettelijke samenwoning werden meermaals eerst geweigerd, wat voor verzoeker telkens 6 maanden onduidelijkheid tot gevolg betekende.

Het gezinsleven van verzoeker is ruim voor het inreisverbod van 19/01/2017 gestart. Aangezien verzoeker en mevrouw S. (...) V. (...) momenteel reeds 7 à 8 jaar een relatie hebben, was er dus reeds sprake van een relatie op het ogenblik van het opleggen van het inreisverbod.

Verzoeker heeft meermaals een gezinshereniging aangevraagd en als stukken werden foto's gevoegd, die een 7 -jaar durende relatie aantonen. De Dienst Vreemdelingenzaken moet het administratieve dossier maar nakijken en zal dan zien dat deze foto's aanwezig zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken werpt bovendien ten onrechte op dat de relatie tussen verzoeker en mevrouw S. (...) zou zijn beëindigd. Dit komt niet overeen met de werkelijkheid. Verzoeker wenst nogmaals te bevestigen dat hij nog steeds een relatie heeft met mevrouw S. (...)

De zoon van verzoeker woont in België en heeft de Belgische nationaliteit. Ook de ouders van verzoeker wonen in België en hebben de Belgische nationaliteit.

Verzoeker heeft geen blanco strafblad, maar werd na het uitzitten van zijn gevangenisstraf 5 jaar zeer goed begeleid door een justitie-assistent tot op het ogenblik dat zijn verblijfsdocumenten werden ingetrokken. In die 5 jaar heeft verzoeker echt wel iets van zijn leven in België trachten te maken. Bijgevolg kan verzoeker niet akkoord gaan met de argumentatie van verwerende partij dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde of openbare veiligheid.

Verzoeker heeft de voorbije vier jaar geen strafrechtelijke inbreuken gepleegd. De laatste veroordeling dateert van 2017. In casu is er dan ook geen sprake van enig actueel gevaar in hoofde van verzoeker ten aanzien van de openbare orde of de openbare veiligheid.

Hij houdt, door toedoen van zijn wettelijke partner, mevrouw S. (...), zich verre van illegale zaken.

Verzoeker woont samen, hij had werk en houdt zich op het rechte pad. Als hij een bijlage 35 ontvangt, heeft hij de belofte om opnieuw een job te kunnen aanvatten.

Verzoeker wenst dat hiermee rekening gehouden wordt, zodat hij zijn positieve ingesteldheid verder kan behouden en bewijzen ten opzichte van de Belgische maatschappij.

Het is overduidelijk dat verwerende partij de wettelijke bepalingen van art. 42bis en 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet heeft nageleefd.

In art. 42 en 43 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is immers, aldus herhaaldelijk, expliciet gesteld dat bij het bestuderen van het dossier er rekening moet gehouden worden met de individuele elementen van het dossier.

Daarnaast kan er bezwaarlijk gesproken worden van adequate en aangepaste motivering daar verwerende partij verwijst naar de openbare orde, zonder meer.

Er kan verwacht worden van verwerende partij conform de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel bij het nemen van haar beslissing rekening zal houden met alle elementen van het dossier en indien zij dit dossier, dit ook duidelijk motiveert.

Uit de betreden beslissing blijkt immers overduidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissingen steeds heeft genomen zonder een adequate of recente stand van zaken en aldus duidelijk de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft overtreden.

Bovendien heeft verzoeker vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing dd. 31/05/2022 een identieke kopie is van de motivering genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken in het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29/01/2021 (eigen onderlijning). Dit op zich is al voldoende om de bestreden beslissing te horen vernietigen.

Het zou dan ook zeer erg zijn voor verzoeker dat hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, waar hij niets heeft opgebouwd en waarmee hij geen banden heeft. In België heeft verzoeker een gezinsleven opgebouwd, heeft hij 987 dagen onafgebroken gewerkt (wat blijkt uit zijn curriculum vitae) en heeft hij binnenkort belofte om een job aan te vatten van zodra hij een bijlage 35 heeft ontvangen.

In de situatie van verzoeker gaat hij er niet mee akkoord dat zijn privé-en gezinsleven wordt beschouwd als ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde.

Verzoeker zijn gehele leven speelt zich dan ook op alle vlakken, emotioneel / familiaal / cultureel /..., volledig af in België.

Het is dan ook overduidelijk dat verzoeker zijn leven zich in België afspeelt en hij dus niet kan terugkeren naar Marokko, waar er verzoeker niets meer wacht.

Verweerder stelt dat al deze argumenten niet weerhouden kunnen worden, omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten in het verleden en dat daarom het belang van de staat primeert op dat van betrokkene en art. 8 E.V.R.M.

Een afwijzing van zijn aanvraag enkel en alleen op basis van een herhaalde verwijzing naar zijn strafblad uit het verleden kan dan ook niet ernstig worden genoemd daar er immers sprake dient te zijn van een actueel en voldoende ernstige dreiging, hetgeen in casu niet het geval is.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 /VIII):

“De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17april2014, nr. 41736/10, Paposhvili v. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de straffechtelijke inbreuken;*
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*

- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd,”

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven onderlijnde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd:

Er dient met de tijdsduur van het verblijf in het gastland rekening gehouden worden, wat in casu voor verzoeker neerkomt op een verblijf van meer dan 45 jaren in België.

Vervolgens dient er rekening gehouden te worden met de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk/relatie, en andere, waarbij nogmaals verwezen kan worden naar de naaste gezinsleden van verzoeker, die allemaal in België wonen en waarvan de meeste ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verkregen én het feit dat verzoeker ook al bijna VIER jaar wettelijk samenwoont met mevrouw S. (...) V. (...) (eigen onderlijning) dewelke ook volledig op de hoogte is van het verleden van verzoeker.

Eveneens dient er rekening gehouden worden met de kinderen van verzoeker, waarbij verzoeker één zoon heeft, zijnde Z. (...) K. (...), met wie hij al vele jaren een goede band heeft en zij hebben ook regelmatig contact, namelijk elk weekend. De zoon is thans 29 jaar en doet het zeer goed in België.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat verzoeker ook reeds geruime tijd werkzaam is in België en dan ook voor zijn eigen onderhoud instaat. Verzoeker is meer dan 987 dagen onafgebroken werkzaam geweest in België. Dit blijkt uit zijn curriculum vitae. Zoals reeds gesteld, heeft hij de belofte om een job aan te vatten indien hij zijn bijlage 35 ontvangt.

De ouders van verzoeker verblijven ook in België. Voor hen is het bijvoorbeeld niet mogelijk om via digitale communicatiemiddelen contact te onderhouden met hun zoon. Daarvoor zijn ze te oud geworden.

Verzoeker verwijst bovendien naar het arrest van de Raad van State dd. 25/09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v. zie ook Raad van State, 13.02.1992.

In het arrest van 2/01/2004 besliste de Raad van State het volgende over artikel 8 EVRM:

“Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware gevolgen op het gezinsleven, rechtvaardigde; dat zoals verzoekende partij uitenczct het belang van de Belgische Staat (...) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is”.

2.3 In een derde middel voert verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

“Bovendien voert verzoeker een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel conform artikel 10 van de Grondwet evenals een klaarblijkelijk onjuiste beoordeling van de feiten.

De beslissing van de staatssecretaris voor migratie en asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken is buitenproportioneel in verhouding met de gevolgen voor verzoeker en wel om volgende redenen:

- *Verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België;*
- *Verzoeker heeft nauwelijks nog banden met Marokko, verzoeker woont sinds de leeftijd van vier jaar in België en heeft in België school gelopen, heel zijn familie woont in België;*
- *Verzoeker heeft zijn hoofdbelangen in België en heeft die steeds behouden;*
- *Verzoeker heeft in België 987 dagen onafgebroken gewerkt (zie curriculum vitae)*
- *Verzoeker is goed geïntegreerd in België*
- *Van zodra verzoeker zijn bijlage 35 heeft ontvangen, heeft hij de belofte om een job in België aan te vatten*
- *Enz...*

De middelen zijn dan ook voldoende ernstig.”

2.4 De middelen worden samen behandeld.

In eerste instantie voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, hetgeen het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst. Er kan sprake zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM wanneer verzoeker wordt verhinderd een intern beroep, waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, aan te tekenen (cf. EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verzoeker zet echter op geen enkele wijze uiteen op welke manier hij zou worden verhinderd een dergelijk intern beroep aan te tekenen, noch op welke wijze zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel door toedoen van de bestreden beslissing wordt geschonden. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet weerhouden. Hetzelfde moet worden gesteld voor de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel *“conform artikel 10 van de Grondwet”*. Verzoeker zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 10 van de Grondwet.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet en spreekt van *“een afwijzing van zijn aanvraag”*, merkt de Raad op dat deze kritiek niet dienstig is, nu de bestreden beslissing geen weigering van een verblijfsaanvraag betreft. De voornoemde artikelen zijn immers van toepassing wanneer een vreemdeling een verblijfsaanvraag heeft ingediend. Zo bepaalt artikel 42 van de vreemdelingenwet bijvoorbeeld dat er bij de erkenning van een dergelijke verblijfsaanvraag rekening moet worden gehouden met het geheel van elementen van het dossier. Aangezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dus geenszins een antwoord op een verblijfsaanvraag uitmaakt, zijn de artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing. Verzoeker kan daarvan dan ook niet dienstig de schending aanvoeren.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing *in casu* is zowel in feite als in rechte afdoende gemotiveerd. De Raad merkt op dat de beslissing is genomen met toepassing van twee onderscheiden rechtsgronden, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de vreemdelingenwet. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, motiveert verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de vreemdelingenwet, motiveert verzoeker dat

verzoeker sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 19 januari 2017 voor een duur van acht jaar, hetgeen noch is opgeschort noch is opgeheven. Er wordt niet betwist dat verzoeker onder een rechtsgeldig inreisverbod staat.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verder voert verzoeker ook de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De schending van de bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In wezen vraagt verzoeker de Raad om nogmaals een beoordeling te maken omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk onderzoek heeft de Raad reeds gevoerd in haar arrest nr. 257 211 van 25 juni 2021. Daarin oordeelde de Raad als volgt:

“Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn meerderjarige zoon en het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn andere meerderjarige familieleden (ouders, broer, zussen, ooms, tantes, neven en nichten) die in België verblijven, kan slechts worden

aanvaard in zoverre verzoeker aannemelijk maakt dat er met deze familieleden een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat (cf. EHRM 3 juli 2001, Javeed/Nederland, nr. 47.390/99), waar hij echter in gebreke blijft.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon lijkt op basis van hun verklaring van wettelijke samenwoning en hun gezamenlijke vestiging afdoende bewezen te zijn. De bestreden beslissing bevat echter wel een afweging van de conflicterende belangen op dit punt.

De Raad stipt daarbij aan dat aan het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “fair balance”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, Hoti t. Kroatië, §122; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §106).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezinsleven het volgende gesteld:

“Voor wat het gezins- en familieleven betreft, is er vooreerst geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk. Met zijn meerderjarige zoon, Z.(...) K.(...), dewelke niet bij hem inwoont, kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken. Verder blijkt dat betrokkene op 14.09.2018 een wettelijke samenwoont is aangegaan met referentiepersoon, zijnde S.(...) V.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Noch uit het administratieve dossier noch uit de beroepsprocedure tegen het inreisverbod, die tot het arrest 200 084 dd. 05.04.2017 van de RvV heeft geleid, kan blijken dat er op het moment van het nemen van de beslissingen dd. 19.01.2017 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies) reeds sprake was van een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Er dient dus benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Bovendien werd dit gezinsleven reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 21.03.2019 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 225 437 dd. 30.08.2019 alsook in de beslissingen dd. 13.03.2020, 30.04.2020 en 12.05.2020. Betrokkene en referentiepersoon konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Bovendien geeft een geregistreerd partnerschap niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient

beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Bovendien kan het feit dat de betrokkene partner in België verblijft niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat betrokkene zijn partner alsook andere familieleden in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privégezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren en, voor zover hij nog contacten heeft met zijn andere familieleden, waaronder zijn meerderjarige zoon, hoe hij contacten met hen onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen.”

Verzoeker kan in geen geval worden bijgetreden waar hij stelt dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen betreffende zijn gezinsleven zoals hij in zijn middel poneert. Het gegeven dat verzoeker zelf van oordeel is dat zijn relatie met zijn Belgische partner primeert op zijn inreisverbod en het risico voor de openbare orde betekent niet dat het bestuur geen deugdelijke afweging zou hebben gemaakt. Bovendien had de Raad reeds in zijn arrest van 30 augustus 2019 (RvV 30 augustus 2019, nr. 225 437) geoordeeld dat afdoende werd gemotiveerd waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Er zijn thans geen redenen voorhanden om verzoekers gezinsleven, dat overigens werd opgebouwd in de periode waarin hem reeds een inreisverbod werd opgelegd, plots te laten primeren op de belangen van de samenleving.”

Het huidige bevel om het grondgebied te verlaten komt in zeer grote mate overeen met het bestreden bevel dat aanleiding gaf tot arrest nr. 257 211. Ook toont verzoeker niet aan dat zijn gezinssituatie sinds dit arrest enigszins is gewijzigd. In het huidige bevel wordt omtrent verzoekers gezinsleven gemotiveerd als volgt:

“Voor wat het gezins- en familieleven betreft, is er vooreerst geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk. Met zijn meerderjarige zoon, Z. (...) K. (...), dewelke niet bij hem inwoont, kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken. Verder blijkt dat betrokkene op 14.09.2018 een wettelijke samenwoning is aangegaan met referentiepersoon, zijnde S. (...) V. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Noch uit het administratieve dossier noch uit de beroepsprocedure tegen het inreisverbod, die tot het arrest 200 084 dd. 05.04.2017 van de RvV heeft geleid, kan blijken dat er op het moment van het nemen van de beslissingen dd. 19.01.2017 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies) reeds sprake was van een relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. De raad wijst er in het arrest dd. 05.04.2017 op dat hij omtrent de vriendin met Belgische nationaliteit, met wie hij plannen had om te gaan samenwonen, niet eens een begin van bewijs bijbracht. Op 14.09.2018 sloten betrokkene en zijn partner een wettelijke samenwoning af. Er dient dus benadrukt te worden dat betrokkene's gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in België en de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Bovendien werd dit gezinsleven reeds uitvoerig besproken in de beslissing dd. 21.03.2019 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 225 437 dd. 30.08.2019 alsook in de beslissingen dd. 13.03.2020, 30.04.2020 en 12.05.2020, in de beslissing dd. 29.01.2021 dewelke in beroep werd bevestigd door de RvV bij arrest 257 211 dd. 25.06.2021 en in de beslissingen dd. 13.09.2021 en 08.03.2022. Betrokkene en referentiepersoon konden er niet onwetend

van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod, en dat het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Uit recente informatie blijkt tot slot dat de relatie tussen beiden een einde heeft genomen, hoe lang dit reeds het geval is is niet duidelijk. De wettelijke samenwoning werd evenwel nog niet stopgezet.

Bovendien geeft een geregistreerd partnerschap niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient immers beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn (voormalige?) partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en een partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit de foto's, getuigenissen en mailverkeer met betrokkenes raadsman uit 2018 ter staving van de duurzaamheid van de relatie tussen hen beiden die in het dossier terug te vinden zijn, kan evenmin een afhankelijkheidsrelatie blijken van referentiepersoon t.o.v. betrokkene of omgekeerd die het nemen van huidige beslissing zou kunnen beletten.

Daarenboven kan het feit dat de betrokkene (voormalige) partner in België verblijft niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben, voor zover er wel degelijk nog sprake zou zijn van een gezinscel, en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat referentiepersoon alsook andere familieleden in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privé-gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken hoe hij zijn relatie met referentiepersoon wenst te organiseren als deze wel degelijk nog zou worden onderhouden, en, voor zover hij nog contacten heeft met zijn andere familieleden, waaronder zijn meerderjarige zoon, hoe hij contacten met hen onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen.”

Het oordeel van de Raad uit arrest nr. 257 211 dient dan ook naar analogie te worden hernomen, mede gelet op de kracht van gewijsde die aan dit arrest toekomt. Verzoeker kan ook nu niet worden gevolgd waar hij betoogt dat in de beslissing geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven. Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat zijn relatie met zijn Belgische partner alsnog primeert op zijn inreisverbod, betekent nog steeds niet dat het bestuur geen deugdelijke afweging zou hebben gemaakt. Ook zijn er geen redenen voorhanden om verzoekers gezinsleven, dat werd opgebouwd in de periode waarin hem reeds een inreisverbod werd opgelegd, plots te laten primeren op de belangen van de samenleving. De Raad oordeelde reeds in zijn arrest nr. 257 211 dat de toenmalige bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM uitmaakte. Aangezien verzoekers gezinssituatie sindsdien ongewijzigd is, moet het oordeel van de Raad in bovenvermeld arrest worden bijgetreden. Waar verzoeker verweerder verwijt dat hij de bestreden beslissing heeft genomen “zonder een adequate of recente stand van zaken” te kennen, toont verzoeker niet aan dat er bepaalde nieuwe elementen voorhanden zouden zijn waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dus niet worden weerhouden.

Verzoeker betwist verder het motief van de bestreden beslissing waar deze verwijst naar het arrest van de Raad van 5 april 2017, waarin wordt gesteld dat verzoeker niet eens een begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn relatie met een Belg. Volgens verzoeker is er wel degelijk een begin van bewijs aanwezig, gelet op de stukken die hij in voorgaande procedures daaromtrent heeft neergelegd en die

aantonen dat hij al 7 à 8 jaar een relatie heeft met mevrouw V. S. Verzoeker stelt eveneens dat het niet correct is te stellen dat hun gezinsleven slechts is ontstaan op het moment dat hij reeds onder inreisverbod stond. Hij houdt voor dat zijn gezinsleven ruim voor 19 januari 2017 is ontstaan.

Met dit betoog uit verzoeker in wezen kritiek op hetgeen de Raad heeft geoordeeld in haar arrest nr. 185 146 van 5 april 2017. In dit arrest oordeelde de Raad omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM als volgt: *“Verzoeker stelt daarenboven dat hij hier ook een vriendin met de Belgische nationaliteit heeft, met wie hij plannen heeft om te gaan samenwonen. (...) Van de vriendin met de Belgische nationaliteit, met wie hij plannen heeft om te gaan samenwonen, brengt verzoeker niet eens een begin van bewijs bij”*. De Raad heeft aldus, door middel van een in kracht van gewijsde gegane arrest, geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat het gezinsleven met zijn vermeende partner reeds bestond op het moment dat aan hem een inreisverbod werd opgelegd. Verzoeker kan in de huidige procedure dan ook niet ernstig voorhouden dat zijn gezinsleven met zijn inmiddels wettelijk samenwonende partner dateert van vóór het inreisverbod van 19 januari 2017. Het feit dat volgens verzoeker de foto's in het administratief dossier een zeven jaar durende relatie aantonen, doet hier geen afbreuk aan. In zoverre verzoeker nog betoogt dat verweerder ten onrechte motiveert dat de relatie met zijn Belgische partner zou zijn beëindigd, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft nu verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de relatie van verzoeker. Hij motiveert immers dat betrokkene en de referentiepersoon niet onwetend konden zijn dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en dat ten gevolge van het inreisverbod het stichten van een gezin vanaf het begin precair was. Verweerder motiveert ook dat een geregistreerd partnerschap aan verzoeker niet automatisch een recht op verblijf toekent.

Ook waar verzoeker betwist dat hij op het moment van het ontstaan van het gezinsleven onregelmatig in België verbleef, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker gaat er met zijn betoog immers aan voorbij dat het louter indienen van een aanvraag om te huwen aan hem niet *ipso facto* een verblijfsrecht toekent. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker op het moment dat hij met zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt, met name op 14 september 2018, reeds onder inreisverbod stond. Dat inreisverbod ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan dan ook niet ernstig betogen dat hij op dat moment niet onregelmatig in België verbleef, gezien hij ervan op de hoogte diende te zijn dat hij het Belgische grondgebied diende te verlaten en aan hem de toegang tot het grondgebied voor een periode van acht jaar werd ontzegd.

Verzoeker stelt voorts dat hij niet akkoord kan gaan met de openbare orde-argumentatie uit de bestreden beslissing. De vraag rijst echter naar het belang van verzoekers kritiek, nu de bestreden beslissing niet als dusdanig gestoeld is op openbare orde-motieven maar eerder op het feit dat verzoeker onder inreisverbod staat. Bovendien, zelfs al zou abstractie worden gemaakt van het bestaan van het inreisverbod, steunt de bestreden beslissing eveneens op het feit dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Verzoekers kritiek op de openbare orde-argumentatie uit de bestreden beslissing kan op zichzelf dus niet tot de nietigheid van deze beslissing leiden, nu daarmee de rechtsgrond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet wordt aangetast en verzoeker hieromtrent geen andere middelen ontwikkelt.

Waar verzoeker gewag maakt van een werkbeplooiing en stelt dat hij al 987 dagen in België heeft gewerkt, herinnert de Raad aan het feit dat verzoeker onder een inreisverbod van acht jaar staat. Daarnaast beschikt verzoeker geenszins over de toelating om in België arbeid te verrichten. Het al dan niet beschikken over een werkbeplooiing is in deze dan ook irrelevant, gezien betrokkene gedurende acht jaar de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd waardoor hij in deze periode evenmin gerechtigd is om in België een job uit te oefenen.

Verzoeker voert verder aan dat er met de duur van zijn verblijf in België rekening dient te worden gehouden. Verzoeker blijft echter in gebreke de wettelijke bepaling waaruit een dergelijke verplichting voortvloeit, aan te duiden. Waar verzoeker ook stelt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat hij één zoon heeft, waarmee hij een goede band en regelmatig contact heeft, verwijst de Raad naar de bovenstaande bespreking omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM. Daaruit is reeds gebleken dat verweerder kennelijk redelijk en zorgvuldig omtrent dit element heeft gemotiveerd. Ook waar verzoeker verwijst naar zijn ouders die nog in België verblijven, stelt de Raad vast dat verweerder hieromtrent heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hij stelt hierin immers dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Verweerder motiveert eveneens dat het de taak van verzoeker is om te bedenken hoe hij de relatie met

zijn familieleden zal onderhouden vanuit het buitenland. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij met zijn ouders een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM leidt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het feit dat zijn ouders onmogelijk contact met hem kunnen houden via digitale communicatiemiddelen omdat zij daar te 'oud' voor zouden zijn, toont op zich niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.

De Raad concludeert dat verzoeker er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenmin toont hij aan dat verweerder onterecht toepassing zou hebben gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet om aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het staat immers vast dat hij onder een nog geldig inreisverbod staat.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN